

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. október 24.
(vasárnap)**

Szepesy László

24. JOBBI NEKED ÍGY!

Énekek: 173, 470, 309,3, 353,5-9

Lekció: Máté 5,27-30

Alapige: Máté 5,29-30

„Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vágd ki azt, és vedd el magadtól; mert jobb neked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék. És ha a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt, és vedd el magadtól; mert jobb neked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, azért a szeretetért és kegyelemért, amellyel keresel bennünket mindennap, amelyet az elmúlt héten is megtapasztalhattunk életünk irányításában, dolgaink alakulásában. Köszönjük, Urunk, hogy a napi bibliaolvasáson keresztül is kerestél bennünket, üzeneteket adtál, bátorítottál, erősítettél, vigasztaltál, hogyha kellett, megfeddtél és lelepleztél. Magasztalunk azért, hogy családjainkban, munkahelyünkön, iskolákban egyaránt velünk voltál, és mind örömben, mind bánatban, mind sikerekben, mind kudarcokban, mind fájdalomban, mind az örömben Te voltál az, aki gondunkat viselted, és Hozzád fordulhattunk hálaadással, és segítségért is.

Magasztalunk azért, hogy magyar népünket is a Te kezében tudhatjuk. Köszönjük, hogy az evangéliumot már több, mint ezer év óta hirdeted népünknek. Köszönjük, hogy adtál többször is ébredést, és hogy bízhatunk abban, hogy Te irányítod nemzetünk sorsát, életét ma is. Magasztalunk, hogy a békességet Te adtad a tegnapi nap során is. Téged magasztalunk, és Téged dicsőítünk, és Hozzád fordulunk, hogy Te legyél az, aki továbbra is tartsd meg népünket, és fordítsd mindannyiunk szívét magadhoz.

24. JOBB NEKED ÍGY!

Most, amikor néped egybegyűlhetett istentiszteletre, kérünk Téged, hogy valóban hitből hadd jöjjön minden tettünk, akár énekeink, imádságunk, igédre való figyelésünk, adományaink, bármi, amit itt teszünk, kérünk segíts, hogy hitből jövő legyen, és Téged dicsőítsen. De, Urunk, figyelmeztetsz minket arra is, hogy szánjuk oda Neked a mi testünk tagjait is élő, kedves, szent áldozatul, hogy a hétköznapiakban is megszentelve, Neked odaszánt életet élve tudjunk bizonyosságot tenni arról, hogy micsoda kegyelem és micsoda szeretet van Tenálad. Ezért kérünk, hogy használd fel ezt a mai istentiszteletet és a Te igédet arra, hogy változzon a szívünk, leplezd le bűneinket, hitetlenségünket, engedetlenségünket, és egyúttal bátoríts minket a Benned való bizalomra, erősítsd a hitet, és az engedelmesség lelkével kérünk, támogass bennünket. Így tedd, kérünk istentiszteletünket olyanná, amely Téged dicsőít, és amely számunkra áldást hoz.

Így erősítsd gyászoló testvéreinket is veszteségük során, betegeinket, és mindazokat, akik megfáradtak az élet terheit hordozva. Könyörgünk, Te szólj hozzánk, és keress bennünket az ígén keresztül.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Miközben Jézus Krisztus a 7. parancsolatot magyarázza, döbbenetes módon fejezi ki magát. Azt mondja: vágd ki a szemed, vágd le a kezed, ha valamelyik megbotránkoztat téged, vagy ahogyan az eredeti görög szöveg mondja: ha bűnre visz téged. Valljuk be őszintén, hogy nem ehhez a hangnemhez és nem ehhez a stílushoz szoktunk Jézus Krisztustól, amikor az Ő tanításait olvassuk, vagy hallgatjuk. Valószínűsítem – bár az Igében ez nincs benne –, hogy az Őt hallgató tanítványok közül is néhányan felkapták a fejüket, ezeket a szavakat hallva. De mi jól ismerjük a mi hűséges, szerető Pásztorunkat, ezért tudjuk, hogy mindent jó okkal mond és tesz, ezért a szavainak is olyan értelmet kell keresnünk, amely hű a többi tanításához. Vigyáznunk kell pont ezért, hogy hogyan értelmezzük ezeket a felszólításokat és szavakat. Valakik sajnos szó szerint magyarázzák ezeket az igeverseket, és a megcsonkítás, vagy egy mérsékeltebb formája, az aszkézis alátámasztását látják benne. Ezt csak annyival cáfolnám a Szentírás alapján, hogy a test sanyargatásának nincs sok haszna, és ez nem szabadítja meg az ember szívét bűneiből, hiszen egy félkezű vagy félig vak ember is ugyanúgy tud parázna gondolatokkal vétkezni, mint más. A csonkítás nem tesz jobbá senkit sem. Az ige helyes megértéséhez látnunk kell, hogy Krisztus, ahogyan a hétköznapi nyelv is, használ különféle szóképeket. Az egyik ilyen szókép az úgynevezett hiperbola, amellyel irodalom órán is találkozhatunk, amely túlzás formájában hívja fel a figyelmet mondanivalójára. Gyakran előfordul, hogy miközben nem figyelünk oda, mi is használunk beszédünkben ilyen szóképeket. Például akkor, amikor azt mondjuk egy kevésbé fűtött szobára, hogy jéghideg van benne. Tudjuk jól, hogy szó szerint ez nem igaz, mert a víz nem fagy meg a szobában, de mégis, mivel nekünk hűvösnek tűnik az alacsonyabb hőmérséklet, ezért így fejezzük ki magunkat, hogy jéghideg van. Ugyanígy azt

is szoktuk mondani valamire, hogy fabatkát sem ér (a fabatka pénzt jelentett régen), ami szintén túlzás, hiszen ha egy tárgyat eladunk, abból valószínűleg lesz némi pénzünk. Tehát beszédünkben pontosabban fogalmazhatnánk, jobban odafigyelhetnénk szavaink jelentésére, mégis inkább túlzást használunk, hogy kiemeljük mondanivalónkat. A lényeg: Krisztus is élt ezzel a nyelvi eszközzel, a hiperbolával, túlzással akarja felhívni figyelmünket mondanivalójára, és ezzel akar ösztönözni minket arra, hogy komolyan vegyük szavait. Figyelemfelhívó módon fejezi ki magát, és azt mondja, hogy jobb nekünk az Ő parancsa szerint cselekednünk és élnünk. Ezzel pedig valami nagyon fontos dologra akarja felhívni a figyelmünket, olyanra akar minket megtanítani, ami nem hiányozhat a hívő ember életéből. Hogy mi ez? Röviden úgy foglalhatnám össze, hogy az ember nem élhet együtt a bűnnel, szakítani kell azzal, küzdenie kell vele.

A Szentírás segít megértenünk Krisztus szavait, mert Pál apostol maga is magyarázza azt a Kolossé 3-ban. Ugyanezeket a szélsőséges kifejezéseket használja, mint Krisztus, csak ő még érthetőbbé teszi ezt a tanítást. Ezt olvassuk: *„öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat”* (Kolossé 3,5), ez ugyanaz, mint a levágás, mert akkor hal el egy tag, ha levágják. Öldököljétek meg, és felsorolja, hogy mit ért alatta. Nem a fizikai testet, hanem *„a paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fösvényiséget”*, és még sok minden mást is felsorol. A 8. versben megismétli azt a felszólítást, amit Krisztus is mond: *„most pedig vessétek el magatoktól ti is mindazokat”*. Ugye Krisztus is mondja, hogy vágjátok le, dobjátok el, vessétek el, és Pál úgy magyarázza, hogy a *„haragot, fölgerjedést, gonoszságot és sátokból a káromkodást”*, stb. Tehát Pál megmagyarázza nekünk, hogy Krisztus mit értett ez alatt: a bűnnel való radikális szakítást. A mai igehirdetésben ezt néznénk meg, hogy mi is jelent ez.

Először is Jézus Krisztus arra hívja fel a figyelmünket, hogy az Őbenne hívő ember és Isten között létezik egy lelki kapcsolat. Egy olyan megfigyelhető irány a hívő ember életében, amikor azt akarja, hogy élete Isten akaratához, parancsaihoz igazodjon. Krisztus erre hívja fel a figyelmünket, hogy a hívő ember vizsgálja magát. Ezzel kezdi: *hogya úgy látod, hogy valami megbotránkoztat, bűnre visz téged. Hogyan látod meg? Úgy, hogy előbb önmagadat megvizsgálad.* És ha a hívő ember észreveszi az önvizsgálat alapján, hogy valami nincs rendben az életével, megbotránkozik saját gondolatain és tettein, akkor észreveszi, hogy azért botránkozik meg, mert Isten parancsai szerint ítéli meg magát. Lehet, hogy Isten nélkül a bűnt jóváhagyná, és nem botránkozna meg. Isten viszont elvégzi bennünk, hogy változzunk, Őhöz igazodjunk. És ha a hívő ember észreveszi ezt, hogy van az életében számtalan bűnös kívánság, ami bűnre viszi őt, akkor azt ő megutálja, elkezd vele harcolni. Másként fogalmazva azt is mondhatjuk, hogy a hívő ember életében kialakul az a gyakorlat, hogy elkezd neki is fájni az, amivel megbántotta Istent (korábban nem, korábban a bűnt az ember élvezte, de miután hívővé lesz, a bűn elkezd neki fájni). Ha Isten azt mondja, hogy szemében bűn valakire gonosz testi vágyaktól vezérelve rábámulni, akkor annak nekünk is fájnia kell, ha netán ezen kapjuk magunkat. Ha Isten előtt bűn a házasságon kívüli testi kapcsolatról ábrándozni, fantáziálni, akkor

24. JOBB NEKED ÍGY!

---

legyen az számunkra is bűnös dolog. Ez a kapcsolat Isten és a mi ítélletünk között olyan lelki alapigazság, és a Szentléleknek olyan alapvető munkája a hívő ember életében, amely nemcsak a 7. parancsolatra, hanem Isten minden rendelkezésére vonatkozik. Krisztus ezért megismétli a Máté 18-ban ezt a hiperbolát, amikor általánosan beszél a botránkozásokról, mindarról, ami bűnbe visz valakit, mert minden parancsolatra nézve igaz ez.

Azt mondhatjuk tehát, hogy Isten minden parancsára nézve igaz, hogy ami utálatos az Ő szemében, azt meg kell tanulnunk nekünk is megutálni. Ez a kapcsolat a hívő ember és Isten között, ha jól átgondoljuk, teljesen érthető. Miért? Azért, mert ha ketten igazán szeretik egymást, akkor biztos, hogy mindent megtesznek azért, hogy eltávolítsanak életükből minden olyan dolgot, amivel a másinak fájdalmat okoznak. Mert például hogyan mondhatnám azt, hogy őszintén szeretlek téged, hogyha a téged bántókat támogatom? Hogyan mondhatnám azt, hogy szeretem a másikat, ha közben tudatosan és örömmel teszem azt, amiről tudom, hogy elszomorítja, és fájdalmat okoz neki? Az igazi szeretet nem ilyen, mert az igazi szeretet együtt érez a szeretett személlyel, és megtanul mindarról lemondani, ami bántja a másikat. Krisztus erről a lemondásról beszél, amikor azt a képet használja, hogy az ember észreveszi, hogy valami bűnre viszi őt (a szeme vagy keze), azaz fájdalmat okoz vele Istennek, és igyekszik attól megszabadulni. Krisztus nem Istentől függetlenül mondja el ezt a szóképet. Nem azt mondja, hogy magadban csak a saját megítélésed szerint, valami rosszat találtál, hanem Isten szemszögéből nézve ítéled azt rossznak. Ez pedig azt a kérdést veti fel, Testvérek, hogy mi vajon félre akarjuk-e tenni mindazokat a bűneinket, amiket Isten utál? Vizsgáljuk-e magunkat? Észrevettük-e már, és fáj-e nekünk az, hogy szemeink és kezeink bűnre visznek minket? És ha igen, akkor utáljuk-e azokat a bűnös vágyainkat, gondolatainkat, kívánságainkat, szokásainkat, tetteinket, céljainkat, amiket Isten is utál? Utáljuk-e ezeket csak azért, mert Istennek nem tetszenek azok? Nem csupán azért, mert tudjuk, hogy hívő testvéreink nem helyezelnék azokat a bűneinket. Nem csak azért, mert jól tudjuk, ha nyilvánosságra kerülne egy bűn, akkor sokan elítélnének minket. Utáljuk-e bűneinket elsősorban – és erre szeretném a hangsúlyt tenni – azért, mert Isten számára is utálatosak? Ne a látszatra nézzünk, hogy a másik ember mit mond, hanem hogy Isten mit mond. Ha igen, ha el tudjuk őszintén mondani, hogy ez a gyakorlat elkezdődött az életünkben, akkor az egyértelműen annak a jele, hogy szeretjük Istent, és hogy Ő Szentlelke által munkálkodik bennünk, Krisztushoz hasonlóvá formál minket, aki sosem alkudott meg a bűnnel, hanem küzdött vele.

Pozitíve ezt az igazságot úgy is megfogalmazhatjuk, hogy Isten azt munkálja Szentlelke által a hívőkben, hogy minden másnál jobban szeressük az Ő parancsait, akaratát, különösen is azoknál a bűnöknél, amelyek nagyon is kedvesek számunkra. Pozitíve Krisztus itt azt mondja, hogy egy egészséges test képéhez ragaszkodjál, mert az az ember hajlandó belemenni egy testrészt levágásába, aki tudja, hogy az egészségtelen, és ahhoz, hogy egészséges legyen, meg kell törtennie a műtétnek. Ez az egészséges kép az, amit Isten az Ő Igéjében nekünk

ad, és parancsai által felvázolja nekünk azt az életet, ez a bűn elleni harcot gyakorló élet. Mert valljuk be, hogy sok olyan bűn van, amelyet túlságosan is szeretünk, amelyet nagyon élvezünk, és nehezen tudnánk tőle megválni. Most nem akarok a Testvéreknek egy listát adni az ilyen bűnökről, mivel azok – tudjuk jól – egyéenként változnak. Ami az egyikünknek kísértés, és újból és újból bukásunkat okozza, az a másikunknak nem jelent különösebb problémát, és viszont. Ami bizonyos, az az, hogy mindenkinek megvannak a saját kísértő bűnei, kívánságai. Mindannyiunknak megvannak a saját dédelgetett bűnei, és ezeket személyesen nekünk kell felismernünk az Ige tükrében. Viszont hangsúlyoznám, hogy Krisztus ebben az igében felszólít minket erre, hogy foglalkozz a bűneiddel, vizsgáld meg, csak akkor fogod észrevenni ugyanis, hogy mi visz téged bűnre. Foglalkozzunk mindazokkal a vágyainkkal, gondolatainkkal, tetteinkkel, amelyek legalább annyira fontosak számunkra, mint a szemünk és a kezünk, és annyira ragaszkodunk is hozzájuk. Senki nem mondja azt, de örülök, hogy van kezem vagy szemem, annyira természetesnek vesszük, hogy van két kezünk és két ép szemünk. Itt Krisztus felhívja a figyelmet, hogy sajnos a bűn is ennyire természetes számunkra, ezért meg kell vizsgálni magunkat, mi az, ami nem való a lelki testbe. Ha nem foglalkozunk ezzel a bűnhöz való kötődésünkkel, amely a tagjaink testünkhöz kapcsolódásához hasonlítható, akkor Krisztus szerint veszélybe kerülünk, ahogyan az a beteg ember is, akinek elkezd üszkösödni a lába, és nem törődik vele. Ha nem foglalkozik a betegségével, akkor az élete is veszélybe kerül.

A hívők nem térhetnek ki ez elől a feladatuk elől mondva csinált okokból, Krisztus erre is felszólít minket ebben a tanításban, hogy ne mentegetőzzél, hanem radikálisan lépj fel a bűnnel szemben az életedben. Mert mentegetni mindannyian tudjuk magunkat. Ilyeneket szoktunk kitalálni, hogy lehetetlen Isten parancsa szerint élni. Azaz: úgy sem tudunk gondolatainkra és vágyainkra annyira figyelni, hogy azok ne vigyenek minket bűnbe. Mert ugyebár Krisztus a paráznaság elleni küzdelmet a vágyak és gondolatok szintjére viszi le. Azt mondja, hogy arra kell figyelni, ami a szívünkben van, még mielőtt bármi tett származna belőle. Azt mondja ugyanis a paráznasággal kapcsolatban, hogyha már bűnös módon tekintünk valakire, már azzal is vétkeztünk, egy egyszerű tekintet is lehet bűnös a mögötte lévő gonosz vágy miatt. Erre mondják azt sokan, hogy ez lehetetlen feladat, így figyelni a bennünk lévő gonoszra. Isten túl sokat vár el tőlünk. De az Úr szerint mégsem igaz ez, Testvérek. Az Ő Szentlelke meg tud minket tisztítani és szabadítani az ilyen bűnökből is Krisztusba vetett hit által. Nemcsak magunk lehetünk példák ebben, hogy egy-egy adott bűnből hogyan szabadított meg Isten (mert ezekre emlékezzünk vissza), hanem a Szentírásban is számtalan példáját látjuk annak, hogy mennyire odaszánt, szent életű hívő elődeink lehettek, akik igenis a bűnnel szemben komolyan fel tudtak lépni saját életükben. Krisztus maga is szabad minden bűntől, és ezért minket is fel tud szabadítani, megvan hozzá a hatalma és ereje. És bár mi nem érhetjük el ebben a földi életben az Ő tökéletességét, mindig is el fogunk bukni, de mégis Isten gyermekeiként Ő ezt Szentlelke által munkálni akarja ben-

24. JOBB NEKED ÍGY!

---

nünk, és a bűnnel szembeni harc útjára akar ráállítani minket. Isten ebben az igében ránk helyezi a felelősséget azzal kapcsolatban, hogy ismert bűneinkkel mit kezdünk. Azt mondja, hogy te vágd le, lépj fel tudatosan ellene. Azért, mert Krisztus elkészítette ezt a lehetőséget, megszerezte a szabadítást, amit mi hit által megkaphatunk. Testvérek, gyakran ebben a küzdelemben már a legelején elbukunk, akkor, amikor hinnünk kellene a győzelemben, Krisztus szabadításában. Nem hiszünk, és ezért találunk ki ilyeneket, hogy ez túl nehéz feladat, és lehetetlen számomra. Igen, számodra igen, meg számomra is, de Krisztus számára nem. Ő meg tudja tenni ezt. A parancsaiban egyértelművé teszi számunkra az Ő akaratát, és szabadítása evangéliuma által pedig elkészítette a bűn mocsarából a kiutat számunkra. Ebben az igében ezért szólít fel minket, hogy szabaduljunk meg hit által ezektől a bűnös gondolatoktól, higgyünk Isten kegyelmében, szabadításának erejében és valóságában. Hangsúlyoznám: nem elméletileg, hanem gyakorlatilag. Ne elméleti hitről beszéljünk, hanem gyakorlati hitről az életünkben. Mert ez az említett szabadítás hit által történik. Amíg ugyanis magunk sem hiszünk ebben, addig nem fogjuk kérni és keresni Isten szabadítását. Amíg nem utáljuk meg azt, ami bűn a mi életünkben, addig ahhoz fogunk ragaszkodni, és azt fogjuk szeretni, amit Isten utál. Amíg nem szeretjük Istent jobban, mint saját magunkat, vágyainkat, gondolatainkat, addig nem történik meg a bűnnel való szakítás, és az Istennel való lelki egyesülés. Krisztus viszont elkészítette számunkra ezt a szabadítást, Szentlelke által pedig nekünk tudja adni. Ezért bátorít minket ez az ígerész arra, hogy merjünk ilyen radikális lépéseket tenni, és könyörögni Istenhez naponként, és ami rajtunk áll, megtenni a bűn elleni harcban, az eredményt pedig Isten kegyelmére bízhatjuk!

Sokan gondolják azt is, és mentegetik magukat így, hogy vannak bűnök, amiket az ember nem tud elkerülni. Úgymond ezek szükséges bűnök. Ahhoz, hogy a mindennapi kenyeremet megkeressem, vagy családomról gondoskodhassam, muszáj ezekben a bűnökben részt vennem, munkatársaimmal együtt mennem. Muszáj a többiekkel együtt sodródnom, mert különben elvesztem az állásomat. Vagy: sokan mondják, hogy az üzleti világ vagy a politikai élet magával rántja az embert. Azaz szinte szükségszerűen beleviszi az embert a hazudozásba, abba, hogy gonosz társaságokba keveredjen bele, vagy hogy szeresse a pénzt és a hatalmat. Igen, valóban úgy tűnik, hogy az emberhez úgy hozzátartoznak, és úgy hozzánőnek ezek a bűnök, mint a saját keze vagy szeme, ennyire szorosan. Mi magunk is sokszor ragaszkodunk ezekhez, és nem akarunk megválni tőlük. De Krisztus pont ezt a kérdést teszi fel nekünk: ha te tudod, hogy az adott dolog rossz és bűn, azaz olyan dolog, amitől Isten meg akar téged szabadítani, amit nem vihetsz magaddal a mennybe, akkor miért nem foglalkozol úgy vele, ahogyan Krisztus is arra felszólít téged, olyan radikálisan? Miért nem hiszed, hogy Isten az, aki rólad tud gondoskodni? Igen, te dolgozol, de az Úr adja neked hozzá az erőt, a képességet, és az Ő gondoskodását élheted meg a munkában is. És az Ő tisztaságát kérheted minden helyzetben. Radikális lépéseket kell tennünk a bűnnel szemben: le kell vágnod, el kell magadtól azt dob-

nod – szólít fel Krisztus –, mert vagy attól szabadulsz meg, vagy a hited fog meg-ingani. Vagy a bűnt adod fel, vagy az Istentől kapott reményt. Ne várj a döntéssel, ne halogasd az életmentő műtétet, tedd meg még ma, amikor Isten erre felszólít téged. Krisztus ezzel az igével ilyen határozott lépést vár tőlünk, forduljunk Őhozzá ezzel.

Ugyanakkor azt is mondja Urunk, hogy nem ezért a lépésünkért fogunk üdvösséget kapni. Hogy jól értsük: azért kapunk üdvösséget, mert Krisztus meghalt értünk. Az Őbelé vetett hit által kapjuk meg bűneinkre a bocsánatot, és nem cselekedetektől, nem érdemeinktől. Isten ajándéka az. De mi is ez az üdvösség, amit nekünk ad? A bűnből, annak büntetéséből és hatalmából való szabadítás. És ez valóság, Testvérek, hogy a szív nem tudja már kényszeríteni a hívő embert a rosszra, mert Krisztus valósággá teszi számunkra. Krisztus azt mondja, hogy ez az üdvösség Tőle van, és ennek az üdvösségnek következménye az, hogy mi a bűnt megutáljuk, és meg akarunk tőle szabadulni. Nem oka az üdvösségnek, hanem következménye, ha te hívő vagy, akkor fogod felismerni, hogy Isten szeret téged, te is viszontszereted Őt, és pont ezért harcolsz az ellen, ami Számára utálatos, ami Vele szemben ellenséges az életedben.

Félreértés ne essék: Krisztus azt mondja, hogy ez nem egy könnyű dolog. Ezért arra is felszólít minket, hogy vállaljuk ezt a fájdalmat, ezt a lelki szenvedést, ami a bűnöktől való elszakítást jelenti. Mert Krisztus nem azt mondja, hogy ez a folyamat bennünk fájdalommentes lesz. Egy kéz levágása, vagy szem kivágása nem éppen kellemes dolog, elég csak rá gondolunk, és már borzongunk. Krisztus azonban ennek szükségességére hívja fel a figyelmünket! Azt mondja: inkább ez történjen veled, mintsem a kárhozat. Inkább egy tagunk vesszen el, mintsem az egész testünk. Inkább ebben az életben szenvedjünk a bűneink elleni küzdelemben, mintsem örökkévalóan a bűn büntetésétől. Az ugyanis nem járható út, hogy mindent megtartsunk: bűneinket is és a mennyei élet ígéretét. Vagy az egyikről, vagy a másiktól le kell mondanunk. Emlékezzünk arra, amit Pál apostol mond: *„Avagy nem tudjátok-e, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Istennek országát? Ne tévelyegjete; se paráználjatok, se bálványimádókat, se házasságtörőket, se pulyákat, se férfiszexuálisokat, se lopókat, se telhetetleneket, se részeseket, se szidalmazókat, se ragadozókat nem örökölhetik Isten országát. Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattattatok, de megszenteltettek, de megigazítottatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által”* (1Korinthus 6,9-11). Tehát Pál itt egy radikális változásról beszél. Azt mondja, hogy nem lehettek olyanok, mint azelőtt, hogy megtértetek, és Istenben hittetek volna. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy ha valaki egyszer elkövet bármit a felsorolt bűnök közül, ne üdvözülhetne. Dehogynem! Minden megtérő bűnös számára készen áll a bűnbocsánat, a kegyelem, ha megbánja a bűneit és megtér! Pál azokról beszél, akik nem utálják meg a bűneiket, nem akarnak azoktól szabadulni, nem is küzdenek velük szemben. Az ilyenek – mondja Pál –, ne hitessék magukat az üdvösség reménységével. Akik Isten gyermekei lettek, azok egyik jellemzője az, hogy küzdenek saját bűneikkel szemben, még akkor is, ha többször esetleg elbuknak benne, de akkor sem örülnek neki, utólag bántja

24. JOBB NEKED ÍGY!

őket, megutálják, és küzdenek vele szemben. Mert tudják, hogy a mennyben nincs helye semmiféle bűnnek, azoktól már most el kell kezdenünk megszabadulni. Fájdalmas dolog, de szükséges. Viszont Krisztus arra is felhívja a figyelmünket, hogy megvan ennek a küzdelemnek az öröme is. Hívó ember gyakran tapasztalja ezt, hogy valami fájdalmas dolog történik vele, de mégis van benne öröm, ez olyan ellentmondásnak tűnik, de mégis gyakori valóság számunkra.

Mert gondoljuk bele: ha kórházba kerülünk, mert a lábunk esetleg beteg lesz, és tudjuk, hogy el fog halni, és az orvos azt mondja, hogy ha nem vágjuk le, akkor a fertőzés továbbterjed, akkor amellet, hogy fájlalni fogjuk, hogy elveszítjük tagjainkat, vajon nem fogunk-e örülni annak is, hogy az orvosok megmentik az életünket a láb levágásával? Fájdalmas, veszteséggel jár, de mégis van benne öröm. Mi ez az öröm? A megmenekülésé, a gyógyulásé, az az öröm, hogy az orvos foglalkozik velem! Krisztus radikális lépésre szólít fel minket, és ha nem lépünk, súlyos következményekre figyelmeztet. De ezzel egyúttal azt is mondja, hogy az Istenben bízóknak készen áll az üdvösség, a mennyei örök élet, amelyet a mostani veszteségeink és fájdalmaink sem fognak megkeseríteni. Sőt, valahol erre is felhívja a figyelmet Krisztus, hogy a te fájdalmad kisebb, mint az az öröm, amit én készítek számodra, akármennyire is fájjon az most. Hiszszük mi ezt? Azt, hogy jobb nekünk most „lelki amputálásokat” átélnünk, mintsem magunkat megkímélni mindenféle lelki fájdalomtól csak azért, hogy ebben a földi néhány évtizedben jobban és könnyebben folyjon az életünk (a mi megítélésünk szerint)? Krisztus azt mondja, jobb most átesnünk az életmentő műtéten, mert az örök életre vezető út ezen keresztül megy.

Ezért hívja fel a figyelmünket Krisztus arra, hogy vagy most, ebben az életben szenvedünk el némi veszteséget, vagy mi magunk fogunk elveszni. Elég radikális összehasonlítás. Azt mondja Krisztus, hogy a pokolban az egész test, annak nem egy, hanem minden egyes tagja szenvedni fog minden egyes nap minden egyes másodpercében. Ha viszont most törődünk testünk tagjaival, akkor megszentelhetjük őket, azaz odaszánhatjuk azokat „*élő, szent és Istennek kedves áldozatul*”, hogy azt tegyük, amit az Úr mond. Mert a szem és kéz nemcsak a saját bűnös vágyainkat szolgálhatja, hanem Isten akaratát is cselekedheti. És ez az, amire felszólít minket Krisztus.

De – tehetjük fel a kérdést – a levágás nem túl radikális dolog? De az. De Krisztus mégis azt mondja, hogy vállald, mert megéri. És akármennyire is keményen fejezi ki magát Krisztus, nem elbátortalanítani akar, hanem pont az ellenkezőjére akar rámutatni, hogy ez egy szükséges lépés. Ekkora nagy a baj a mi életünkben, ilyen súlyosak a mi bűneink, hogy ezen át kell esnünk. Azt mondja, hogy a beteg részt ki kell vágnunk lelkünkéből, és mindez ráadásul még nem elég, hanem még kétszer azt is mondja, hogy vedd el a levágott tagot magadtól. De mit akar nekünk ezzel mondani Jézus? A tag levágása egyértelműen azt jelenti, hogy az ember felismeri: az a bizonyos, konkrét bűn káros rám nézve, veszélyes, nem játszhatok vele. Nem hitegethetem magamat azzal, hogy korábban tartom úgy, hogy időnként megengedem magamnak, időnként viszont

nem. A bűnnel nem lehet így játszani, mert az egyre inkább elhatalmasodik rajtunk. Ki kell mondanunk: vannak olyan bűnös vágyak, amelyek annyira veszélyesek, mint egy ránk támadó vadállat, amelyet nem lehet megszelídíteni, hanem csak megölni, radikálisan megszabadulni tőle. Amikor tehát Krisztus azt mondja, hogy vágd le, vágd ki, akkor radikális szakítást kér tőled, azt, hogy egy szállal se kötődjünk a bűnhöz. Amikor tehát Krisztus azt mondja, hogy nem élheted az életedet így tovább, nem lehet az életed és szíved része az a bűn, nem élhetsz többé vele, akkor az annyit jelent, hogy meg kell szakítanod vele minden kapcsolatot. Ha feltámad a bűnös gondolat benned, ne dédelgesd, nem adhatod át magad neki, azt mondva, hogy egy kis örömet kell okozni magunknak, ugye ez az óember öröme. Azt mondja Krisztus, hogy ezt nem teheted meg, hanem határozottan nemet kell rá mondanod, el kell vágnod annak útját, nehogy szíveden uralkodjék.

De miért mondja Krisztus ráadásként azt, hogy vedd el magadtól? Azért, mert minden szempontból, érzelmileg is el kell távolodjunk, undorodnunk kell saját bűneinktől. A levágott tagnak látszólag már nem mindegy, hogy hol van? Előttünk vagy távolabb? Látszólag mindegy. De mégis Krisztus szerint fontos, hogy eldobjuk. Miért dob el valaki egy levágott testrészt? Azért, mert undorodik attól, még a látványát sem tudja elviselni, ezért akar ilyen távolra kerülni tőle. Ugyanígy – mondja Urunk –, nekünk is nemcsak tudatosan, értelmileg kell szakítanunk bűneinkkel, hanem érzelmileg és teljes emberként egyenesen undorodnunk kell azoktól. Mert már sokszor előfordult olyan, hogy valaki meghozott egy akarati, értelmi döntést, hogy ő egy bűnt befejez, de mivel nem utálta meg azt a bűnt, és az életében meghagyta a kísértő dolgokat, ezért újból megkísértetett, és visszaesett abba a bűnbe. Krisztus ezért határozott változást parancsol az életünkben. Azt mondja, hogy ha valamiről tudod, hogy kísértés forrása számodra, akkor szabadulj meg tőle, és utáld meg azt. Úgy, mint az alkoholista az alkoholt. Nem kísérti magát azzal, hogy boros üveget tart a hűtőjében, hanem megfogja és kidobja azt. Ugyanígy nekünk is minden érzelmi szálát meg kell szakítanunk bűneinkkel, és meg kell tanulnunk undorodni azoktól, ahogyan Pál apostol is tette. Tudjuk jól, hogy mint ír erről a Filippi 3,7-8-ban, hallgassuk egy kicsit ilyen füllel, hogy milyen érzései lettek az apostolnak: *„De amelyek nékem egykor nyereségek voltak”* – mondja a saját bűneire –, *„azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem”*. Az apostol itt hangsúlyozza, radikális kifejezéseket használva, hogy ő mindent kárnak ítél, ami bűn Isten szemében, nem kivételez, igyekszik így felfogni a dolgokat, nemcsak régen, hanem most is. Tehát a pozitív érzelmi szál azt jelentette számára, hogy a bűnt nyereségnek és élvezetesnek gondolta, Krisztus megismerése után azonban történt egy nagy fordulat: kárnak, szemétnek gondolta, ami kidobásra való, amiben az ember sem nem gyönyörködik, sem nem akarja megtartani. A szemét büzlik, rossz ránézni, az ember kidobja, szabadulni igyekszik tőle. És azt mondja Pál, hogy a bűn ilyen a mi életünkben. Lehet, hogy Isten

24. JOBB NEKED ÍGY!

nélkül jól esik, meg olyan nyereségnek, kedvesnek tűnik, de azt mondja, hogy ha valóban meglátjuk, hogy mit tesz velünk, akkor ilyennek fogjuk megítélni. Ugyanígy szólít fel minket Krisztus ezekben az igeversekben erre a változásra, arra, hogy kérjük az Ő kegyelmét, erejét az ilyen szakításokhoz és változásokhoz.

És pozitíve mi ösztönözzön minket ennek meglépésére? Isten szeretete. Az apostol is erre hívja fel a figyelmünket. Mert mit mond, mit kapott ő cserébe? Azt mondja: *„most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem”*. Krisztus, Krisztus, Krisztus! Háromszor említi Őt, utalva Őrá. Krisztus ismeretének gazdagságáról beszél, és leginkább Krisztusról magáról. Azt mondja, hogy Isten szeretetében ismerte meg ezt az erőt, amely által ő képes lett szembefordulni saját bűneivel. És a viszontszeretet készíteti őt arra, hogy ezt meg is tegye. Krisztust nyeri meg az, aki most hajlandó Őérte ilyen veszteségeket elszenvedni, fájdalmas kézlevágásokat átélni. Még egyszer hangsúlyoznám, hogy itt Pál úgy beszél, hogy Krisztust megnyerjem. Ő is tudta, hogy Krisztus már az övé, tehát nem ezáltal nyerjük meg Krisztust. Ő tudta, hogy Krisztus az övé, ő pedig Krisztusé, és ezt mi is hihetjük. De itt mégis ilyen nyelvezetet használ, hogy ahhoz, hogy Krisztust teljesen megnyerjem, ahhoz ezen az úton kell járnom, hogy a bűnnel harcolnom és küzdenem kell. Krisztus szerelme az, ami erőt tud adni nekünk ehhez. Pont ezért ez a néhány igevers arra szólít fel minket, hogy növekedjünk a Krisztus iránti szeretetünkben úgy, hogy a bűntől szabadulni akarjunk, és az Őneki tetsző életben pedig gyarapodni, és parancsaihoz igazodni. Szakadjunk el a bűntől, Krisztus azt mondja, hogy vágjuk el magunkat attól, és egyre jobban kötődjünk Krisztushoz, Vele egyé válva. Ne a jelenlegi veszteségeket nézd, a fáradságot, a küzdelmet és a fájdalmat, ami a bűnnel való szembefordulással jár, hanem azt mondja Pál, a nyereségre, Krisztusra magára. Testvérek, a földműves is, amikor a földbe veti el a magot, akkor mintegy elveszíti azt, többé nem fog ott állni a csűrében zsákokban. De miért dobja el a magot? Az aratás reménységében, a még nagyobb nyereségért! Ha egy vállalkozó pénzt fektet be egy projektbe, akkor elveszíti a pénzt, nem lesz ott a bankszámláján, nem tud már többé rendelkezni felette, nem lesz az övé. De miért teszi ezt? A nagy nyereség reményében! Ugyanígy – azt mondja Krisztus – mi is a nagy nyereség reménységében veszítünk el bűneinket, és élünk Istennek! Ne kérdezzük magunktól, hogy mekkora lesz a veszteségünk, ha erről vagy arról lemondunk ebben az életben, hanem arra nézzünk, hogy Krisztust, és Őbenne mindent megnyerünk! A Szentlélek bátorítson minket ebben a küzdelemben, és adjon erőt, Isten iránti szeretetet nekünk ehhez, hogy ilyen radikális lépéseket tudjunk tenni saját bűneinkkel szemben.

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, azért a szeretetért, amellyel minket, bűnösöket elhordozol, hosszan túrsz, és hogy üdvösséget, megoldást készítettél számunkra Jézus Krisztus által. Köszönjük a szabadítást, a golgotai kereszt örömhírét, köszönjük, hogy nem minket akarsz büntetni bűneinkért, hanem Fi-

ad szenvedett értünk. Urunk, kérünk, adj hitet ebben reménykednünk, ebbe kapaszkodnunk, és a Te irántunk való szeretetedből segíts erőt merítenünk a bűneinkkel szembeni küzdelmeinkhez.

Bocsásd meg, hogy nagyon ragaszkodunk e világi dolgainkhoz, különösen szívünk vágyaihoz, és nem ismerjük fel a bűnt Igédből, vagy ha fel is ismerjük, azzal áltatjuk magunkat, hogy urai vagyunk, holott Te azt mondd, hogy radikálisan szakítanunk kell azzal. Kérünk Téged, hogy Te adj nekünk ehhez erőt, bátorságot, meghozni ezt a döntést, megváltoztatni életünket, Szentlelked vigye végbe bennünk ezt a nagy változást, kérünk. És köszönjük, hogy van erre lehetőség, köszönjük ennek örömét, köszönjük, hogy nem kell együtt élnünk az ilyen bűnnel, mert Te megismerteted velünk a szabadításod örömét. Könyörgünk, hogy ebben járass minket minden egyes nap otthonainkban, munka, tanulás közben, itt, testvéri közösségben is.

Kérünk, hogy erősítsd és vigasztald a gyászoló családot. Könyörgünk, hogy Te, aki magad vagy a feltámadás és az élet, legyél számukra is vigasztalás, és a teherhordozás közben is az egyedüli erő forrása. Kérünk betegeinkért, otthon vagy kórházi ágyakban fekvőkért, Te erősítsd őket hit által a szabadítás reményével, Benned való hitben.

Könyörgünk az őszi szünetért, köszönjük, hogy diákok és pedagógusok is pihenhetnek, kérünk, hogy ez idő alatt is Te őrizz bennünket. Áldunk azokért az alkalmakért, amelyeket tarthatunk itt a gyülekezetben. Köszönjük a neszmélyi csendeshétségét, ami most is zajlik, kérünk, hirdettesd igédet ott is. És magunkra nézve is kérünk, hogy Te tedd igédet maradandóvá bennünk, add, hogy ne szóljon az hiába, teremje meg a Hozzád méltó gyümölcsöket.

Könyörgünk magyar népünkért, adj ébredést, Hozzád térést. Könyörgünk annak vezetőiért, Szentlelked és Igéd vezesse őket bölcsességével. Könyörgünk egyházunkért, minden szolgálójáért, az evangélium örömhírével támogass és erősíts minket, küzdelmeinkben pedig erősíts, és vonj magadhoz mindig. Köszönjük, hogy amikor elesünk, Te vagy az, aki lábra állítasz bennünket.

Kérünk, továbbra is maradj velünk ígéreted szerint addig a napig, amíg visszajössz az ég felhőin át, vagy magad mellé veszel bennünket. Köszönjük, ha már örömteli reménység lehet számunkra ez a szemtől szembe látás várása. Ha még nem az, kérünk, adj Benned való hitet, és az evangélium örömét nekünk. Őrizz bennünket, kérünk, a kegyelemben, hitben továbbra is minden nap.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

353,5-9 ének

5. Krisztus feltámadása –
Sokan kiáltjuk,
De a bűnnek undokságát
Mi meg nem utáljuk.

6. Tudva, bűnben élünk,
Semmit nem félünk,
Azért a Krisztus halála
Nem használ minékünk.

7. Támadjunk fel testben
Azért a bűnből,
Melyért mi kirekesztettünk
A nagy dicsőségből.

8. Vegyük nagy jó kedvvel
Krisztus jóvoltát,
Atya Isten előtt való
Kedves áldozatját.

9. Dicsőség mennyégben
Az Úr Istennek,
Atya, Fiú, Szentléleknek,
Mindörökké, Ámen.